

David Mamet BIZON (American Buffalo)

Premiera: 15 listopada 2014, Scena na Sarego 7

Tłumaczenie: Janusz Kondratiuk

Reżyseria: Katarzyna Deszcz

Scenografia: Andrzej Sadowski

Opr. muz.: Katarzyna Deszcz

Reżyseria światła: Marek Oleniacz

Asystent reżysera / inspicjent / sufler: Sylwia Domin

Występują: Paweł Sanakiewicz (Don), Juliusz Krzysztof Warunek (Prof) i Maurycy Popiel (Bob)

Sztuka, którą David Mamet przebojem wkroczył do amerykańskiego teatru, opowiada o trzech życiowych rozbitkach, cwaniaczkach złaknionych sukcesu. Każdy z nich bezkrytycznie wierzy, że jest lepszy od innych. Każdy też widzi tylko to, co chce widzieć i na tej ułudzie opiera plany życiowe.

Przedmiotem ich pożądania jest cenna moneta nazywana „Bizonem”.

Mówi reżyserka spektaklu: „[David Mamet] *To piekielnie precyzyjnie piszący autor. Fantastycznie portretuje ludzi. Z ogromną umiejętnością potrafi opisać stan, kiedy mając jakieś ogromne marzenie, pragnienie, czy tęsknotę, zaczynamy naginać rzeczywistość do tego pragnienia. Zaczynamy selektywnie myśleć i eliminować te fakty, które nam przeszkadzają urzeczywistnić owo marzenie. Mamet pięknie pokazuje ten właśnie moment, kiedy człowiek zaczyna ślepo podążać za jakąś ułudą. O tym właśnie jest „Bizon”, którego bohaterowie o – delikatnie rzecz nazywając – mało krystalicznych charakterach, drobni złodzieje i kombinatorzy, próbują po raz kolejny zaczarować swoją marną egzystencję”.*

Nagrodzony Pulitzerem za „Glengarry Glen Ross” **David Alan Mamet**, autor – między innymi – scenariusza do filmu „Listonosz zawsze dzwoni dwa razy”, urodził się w 1947 w Chicago. Uwagę krytyków zwrócił w 1976 wystawionymi na Broadwayu sztukami: „The Duck Variations”, „Sexual Perversity in Chicago” („Seksualne perwersje w Chicago”) i „American Buffalo” („Bizon”). Spośród jego 35 dramatów scenicznych polskim

teatromanom znane są „Anarchistki”, „Bostońskie małżeństwo”, „Edmond”, „Hollywood, Hollywood...”, „Królewicz żaba”, „Oleanna”, „Przerznąć sprawę” i „Życie w teatrze”.

Szeroka publiczność rozpoznaje go przede wszystkim jako autora lub współautora scenariuszy filmowych i telewizyjnych, a także reżysera doskonałego „Domu gry”. W 1982 roku za scenariusz „Werdyktu” Sidneya Lumeta zdobył nominację do Oscara. Najgłośniejsze filmy z jego scenariuszowego dorobku, poza wspomnianym „Listonoszem...”, to „Nietykalni” Briana De Palmy (1987) i „Ronin” Johna Frankenheimera (1998; użył pseudonimu Richard Weisz). Bywa też producentem filmowym. Współpracował również z radiem BBC.

Mamet jest ceniony za bezkompromisowe pisarstwo, w którym krytycy dopatrują się wpływów nieustępliwości charakteryzującej mieszkańców rodzinnego Chicago. Z biegiem lat – podkreślając swoje żydowskie pochodzenie – stał się upartym tropicielem przejawów antysemityzmu, a także politycznym i społecznym konserwatystą.

Katarzyna Deszcz jest absolwentką Wydziału Prawa UJ oraz Wydziału Reżyserii Dramatu krakowskiej PWST. Jeszcze na studiach była asystentem reżysera w Teatrze Bagatela u boku W. Nurkowskiego przy realizacji „Burzy”, następnie asystowała w Starym Teatrze przy „Orestei” w reż. Z. Hübnera i „Życie jest snem” w reż. J. Jarockiego. W 1982 założyła z mężem, scenografem Andrzejem Sadowskim, i do 2003 prowadziła Stowarzyszenie Teatralne Mandala. Prawie dwadzieścia eksperymentalnych spektakli Mandali grano w kilkudziesięciu krajach świata.

Reżyserowała w krakowskich teatrach Starym, Słowackiego, Ludowym i Groteska oraz na wielu scenach w kraju i za granicą. W latach 2003-6 była dyrektorem naczelną i artystyczną Teatru im. Mickiewicza w Częstochowie. Jest stałą współpracownicą kilkunastu scen dramatycznych, na których realizuje głównie teksty klasyczne lub współczesny dramat, zwłaszcza irlandzki i amerykański.

Od 1995 współpracuje z londyńskim Scarlet Theatre, realizując spektakle grane na europejskich scenach, oraz z The Central School of Speech & Drama, jedną z najbardziej prestiżowych uczelni brytyjskich. Metody pracy Katarzyny Deszcz omawia praca Geraldine Cousin „Recording Woman” (2003).

Prowadzi również warsztaty dla reżyserów i aktorów w różnych centrach teatralnych w Polsce, Anglii, Egipcie, Indiach, Irlandii, Japonii, Niemczech i USA. Współpracowała z Wydziałem Scenografii krakowskiej ASP (1999-2008), ucząc studentów praktycznego podejścia do zawodu oraz pracy nad tekstem scenicznym.

Wielokrotnie nagradzana, w ostatnim sezonie zdobyła Grand Prix zabrzańskiego Festiwalu Rzeczywistość Przedstawiona spektaklem Piotra Rowickiego „Matki” z Teatru Nowego w Zabrzu (2013) i Złotego Yoricka na gdańskim Festiwalu Szekspirowskim inscenizacją „Poskromienia złościcy” dla Teatru Żeromskiego w Kielcach (2014).